

पद २१९

(रागः कालंगडा - तालः धुमाळी)

मज चैन नसे रे कदा । मोहिलें मन मुरली नादा ॥१॥ टाकुनियां
गृह पति मुलां । धुंडित्यें कुंजवनीं मी तुला । मुरली शब्द ऐकिला ।
असे वाटतें कीं कृष्णा मला । तुज संगें रतावें रे सदा ॥१॥ मुरलीचा

शब्द पडे कानीं । होते तळमळ अतिशय मनीं । शरीरांत काम
शिरोनीं । तापतो बहु उग्रचि होऊनि । किती आवरूं मी या
मदा ॥२॥ काय वर्णू मुरलीच्या सुखा । विसरल्यें देहतापादिक
दुःखा । बहु नाटक रूप हा निका । मोहिलें मन पाहतां श्रीमुखा ।
तुजवरि मी झाल्ये फिदा ॥३॥ परब्रह्मीचें रूपडें । चारी धेनु संगें
घेउन सवंगडे । सुदामा पेंद्या वांकडे । असे किती भक्तजन रोकडे ।
माणिक वर्णी हरिपदा ॥४॥